19. HADİS

İMANIN TADINI ALMAK

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ :

« ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ : أَنْ يَكُونَ اللهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا ، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلهِ ، وَأَنْ يَكْرَهَ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقْذَفَ فِي النَّارِ »

Hadisin Türkçesi

Enes İbni Mâlik radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Üç özellik vardır ki; bu özellikler kimde bulunursa o, imanın tadını alır: Allah ve Resûlünü, (bu ikisinden başka) herkesten fazla sevmek, sevdiğini Allah için sevmek ve Allah kendisini küfür bataklığından kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmeyi, ateşe atılmak gibi çirkin ve tehlikeli görmek."[19]

Açıklamalar

Hadîs-i şerîflerde imanın tadı, tatlı bir deyimle "halâvetü'l-îmân" veya "ta'mü'l-îmân" olarak dile getirilmiştir.

Hz. Abbas'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: "Allah'ı Rab, İslam'ı din, Muhammed'i peygamber olarak benimseyip onlardan razı olan kimse imanın tadını tatmıştır." (Müslim, İmân 56).

Müminleri imanın tadına eriştirecek üç özelliği kısaca inceleyelim:

1. Allah ve Resûlünü, herkesten (ve her şeyden) fazla sevmek:

Âlimlerimiz tat anlamına gelen halâveti, itaatten zevk almak, Allah ve Resûlü'nün hoşnutluğu uğrunda zorluklara göğüs germek ve bunları dünyevi çıkarlara tercih etmek olarak yorumlamışlardır. Sevilen ve benimsenen şey, seven ve benimseyene kolay gelir. Kolay gelen şey ise, rahatlıkla yapılır. Zevkle yerine getirilir. O halde Allah ve Resûlü'nü her şeyden fazla seven mümine, bütün dini görevler kolay ve zevkli gelir. Tembellik ve tereddüt göstermeden her emri gücü ölçüsünde

19 Riyâzü's-Sâlihîn, Hadis No: 376 (Buhârî, Îmân 9, 14, İkrah 1, Edeb 42; Müslim, Îmân 67.Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 10)

Açıklamalar

yerine getirir. Bu da mümini "inanç adamı" seviyesine ulaştırır. Çünkü rıza, gönlünü ve özünü sevgiliye adamaktır.

"İnandım" deyip inandıklarına karşı güvensizlik anlamına gelecek davranışlarda bulunmak zevksizliğin asıl sebebidir. Ağzının tadı bozulmuş olan insana, en usta aşçılar bile yemek beğendiremezler. Zira bozukluk içtedir. İnanç esaslarına karşı rıza seviyesinde bir güven duygusuna sahip olmayan kişi de imanından ve ibadetlerinden zevk alamaz.

Efendimiz'in şu beyanları bu konuda ne kadar dikkat çekicidir: "Hiçbiriniz, duyguları benim getirdiklerime tâbi olmadıkça, imanın zevkine varan kâmil mümin olamaz." (Beğavi, Şerhu's-sünne, I, 160).

2. Sevdiğini Allah için sevmek:

"Allah için sevmek" bir anlamda sevgiye, sevgiden başka karşılık tanımamaktır. İşte bu anlamdaki sevgi, imana derinlik ve zevk katmaktadır. İnsan da imanın tadını böylece almaktadır.

Sevgide ölçüyü kaçırmak, insan için aklını yitirmek kadar kötü neticeler doğurabilir. Gönlünü ağyara kaptırmış bir kişi, düşman istilasına uğramış ülke gibidir. Hiçbir yerinde, hiç bir köşesinde huzur yoktur. İman izzetine ters düşen bir sevgi, mümini kendi kendisini inkâra götürür.

3. Küfre dönmeyi, ateşe atılmak gibi çirkin ve tehlikeli görmek:

Hadisimizde "imandan dönmek" ile "ateşe atılmak" arasında bir bağ kurulmuştur. Bu, imanın cennette, küfrün cehennemde olduğu temel inancının bir yansımasıdır. Yani açık şekilde, imansızın yerinin cehennem olduğu bildirilmektedir.

Ateşte yanmayı aklı başında olan hiç kimse istemez. Onun ne dayanılmaz bir acı ve elem kaynağı olduğunu bilir. İmansızlığı da böyle bilmek ve imana ne pahasına olursa olsun sahip çıkmaya çalışmak, onun zevkine ermek demektir.

Peygamber Efendimiz'in konuya ait bir duası şöyledir: "Allah'ım, imanı bize sevdir. Kalplerimizi imanla süsle. Küfrü, fıskı (günahkarlığı) ve isyanı bize çirkin göster. Bizi doğruyu bulanlardan kıl!" (Ahmed İbni Hanbel, Müsned , III,424).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İmanın tadını alabilmek için Allah ve Resûlünü her şeyden fazla sevmek, sevdiklerini Allah için sevmek, imandan sonra küfre dönmeyi ateşe atılmak gibi kötü görmek ve böylesi bir bilinç içinde olmak gerekmektedir.
2. Bir kimseyi Allah için sevmek demek, sevdiğine karşı iyilikle artmayan kötülükle eksilmeyen bir sevgi duymak demektir.
3. Küfre dönmesi için karşılaştığı baskılara ölüm pahasına da olsa sabreden kimse, böyle davranmayandan daha üstündür.